

GYÓGYULÁS A LELKI SÉRÜLÉSEINKBŐL

ALAPIGÉK:

Jeremiás 30:12-22 és Ézsaiás 61:1-11

Ebben a tanításban a lelki-szellemi egészség lesz a témánk, mert ahol egészséges emberek vannak, ott kibontakozik Isten áldása is.

Ha idősebb embereket megkérdezzük arról, hogy mi a legfontosabb az életben, az egészség mindig szerepel a felsorolásban. Ők már tudják, hogy az egészség nagyon nagy érték. Ezt az ember addig nem tudja, amíg nem találkozik a betegséggel, a szenvedéssel, nyomorúsággal, problémákkal, de amikor találkozik velük, amikor rátelepszik az életére, az egészség mindig felértékelődik.

Azért, hogy egészségesek legyünk, mi magunk is felelősek vagyunk. Az orvostudomány szerint a mai kor lelki-testi betegségeiért méginkább felelősek vagyunk mi magunk, mert az úgynevezett népbetegségek kialakulásához éppen a saját életünk elhanyagolásával járulunk hozzá. Pedig Istentől kapott felelősségünk az is, hogy megőrizzük az egészségünket fizikai és szellemi szinten egyaránt – mert ahogyan Pál apostol írja: *„Nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma?!”* (1Kor 3:16). Ezt a templomot pedig ápolni, gondozni kell, kívül is, belül is, hogy alkalmas legyen és minél hosszabb ideig alkalmas is maradjon az Isten imádatára és az Isten szolgálatára.

A Sátán azonban szeretne minden jót elrontani, és manapság talán a leghatékonyabb gonoszága, amit az emberek ellen elkövet, hogy megsebzti őket, sérültekké teszi őket, ráadásul elhitei velük, hogy ez az állapot a természetes, élhetnek így is tovább, nincs szükség gyógyulásra. Nos, mai bibliatanulmányozásunk során ezekről a lelki sérülésekről szeretnék beszélni.

1. Miért alakulnak ki sérülések az ember életében?

Mindennapi tapasztalatunkból tudjuk, ha az ember sérül, akkor legyengül, kisebb lesz az ellenálló-képessége, és a sérülésen át különböző fertőzések, baktériumok jönnek be a szervezetébe, amik megfertőzhetik az embert különféle vírusokkal – és a testi bajokon keresztül keserűséggel, depresszióval, pesszimizmussal. Így történhet meg az, hogy akár egy aprócska sérülésbe is, ha nem látja el a hozzáértő orvos, bele lehet halni, fizikailag és lelkileg egyaránt. A sérülések nagy része olyan, amelyekkel szemben mi magunk is tudunk védekezni, ha egészséges az immunrendszerünk, ami lelki értelemben azt jelenti, hogy ellenállóak vagyunk a bűnnel szemben, és erős, egészséges igei látásunk van, amihez ráadásul még iygekszünk ragaszkodni is. De bármi történjék is, Jézus sebeiben meggyógyulhatunk, még ha meg is sérültünk, - mert azt nem mindig tudjuk kivédeni, - de Ő benne és Ő általa újra egészséges emberekké lehetünk. Nos, ennek az okait és a megoldásait próbáljuk most felderíteni közösen.

Az orvosok szerint a mai betegségek legalább 50%-át mi okozzuk önmagunknak. Tehát ha csak 50%-ban máshogy viselkednénk, már a fizikai betegségek száma is a felére csökkenne, a halálozások ideje is kitolódna. A helytelen életmóddal, mozgáshiánnyal, dohányzással, helytelen táplálkozással mi magunk okozzuk a betegségeink jelentős részét. De az emberekhez való helytelen hozzáállásunkkal, az állandó gyanakvásunkkal, a rosszindulattal, az előítéleteinkkel, a megjegyzéseinkkel mi okozzuk lelki sérüléseink nagy részét is, magunknak is, meg másoknak is. És sajnos el kell ismernünk, a Sátán még a családi, de a testvéri közösséget is ki tudja használni arra, hogy sebeket osszon, sőt, akár halált – például válást, vagy gyülekezet esetében szakadást – is okozzon.

De miért alakulnak ki a sérült állapotok az ember életében és közösségében?

A Biblia szerint a betegségek azért alakulnak ki, mert az ember eltért Istentől, a lelki és testi életben is ezért vannak nyomorúságok, sérülések, problémák. A **Róm 5:12** mondja: „*Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áttért a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.*” És ahogy az ember egyre jobban eltér Istentől, Isten törvényeitől, egyre több depressziós, pánikbeteg, üres és lelki problémával küszködő lesz közöttük, ahogy a gonoszság és a bűn növekszik, úgy növekszik a pszichológusok munkája is. De ők nem tudnak megoldást adni, csak néhány dologban segíteni, azt is inkább csak átmenetileg, a lélek sebeire egyedül Isten tud megoldást adni, aki teremtett bennünket. A nagy műszaki cégek is általában csak a saját gyártmányaikat tudják megjavítani - a mi lelki és fizikai betegségeinkre is a mi gyártónk, a mennyei Atya tud teljes és tökéletes gyógyulást adni. Mindezt pedig Jézus Krisztusban teszi meg, ahogyan **Ézsaiás** elhirdeti: „*Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig ő a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békeségünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.*” Nos, a mi lelki sebeinkre a gyógyulást egyedül a Megváltó Jézus Krisztusban találhatjuk meg!

De térjünk vissza a sérülések kialakulásához! Tehát az ember életében elsősorban a bűn miatt alakulnak ki sérülések, amiben közrejátszik az ember, méghozzá egyrészt én magam, másrészt mindenki más rajtam kívül, aki a környezetemben él, de hozzá tartozik az ördög és a körülmények is. Az igazság az, hogy Isten uralma nélkül nagyon hamar sérültté válhat az ember, hiszen bűnös a szíve, és bűn veszi körül. Ha egyetlen szóban kell megnevezni minden sérülésünk okát, akkor ez a három betűs szó foglalja össze legtömörebben: BŰN. Az a bűn, amivel mi teszünk a saját testi-lelki egészségünk ellen, az a bűn, amellyel – tőlünk függetlenül – mások ártnak nekünk, és az a bűn, amely kollektív módon mérgezi az életünket, akár részt veszünk benne, akár nem.

2. A sérülések látható jelei

A bűn sérültté teszi az embert, és ez szinte minden esetben látható is. Gondoljunk bele, ha valakinek megsérül a lába, akkor biceg. De ha csak valamilyen belső sérülése van is, ami kívülről nem látható, az arcára biztosan kiül a jele annak, hogy valami nincsen rendben. Így van ez a sérült emberekkel is. – És itt hadd mondjak valamit nagyon komolyan és nagy szeretettel: sokan vannak, akik nem akarják beismerni, hogy nem a világgal van baj, hanem velük magukkal. Akik szemében mindenki sérült, beteg és nyomorult – pedig valójában ők azok, akik megsérültek. Nos, ahogy mondtam, a beteg, sérült emberen hamar meglátszik az, hogy megsérült – és most szeretnék felsorolni néhány olyan tünetet, ami félreérthetetlenül megmutatja azt, hogy az ember sérült-e vagy sem. Jó lenne, ha mernénk közben magunkat – és nem a másikat! – őszintén megvizsgálni, hogy vajon ránk jellemzőek-e ezek a tünetek. Mert amíg nem vesszük észre, hogy baj van, és amíg nem vagyunk hajlandóak elmenni az orvoshoz, és megmutatni neki a fájó részt, addig nem tud meggyógyítani bennünket – akkor sem, ha a szakmájában ő a legjobb!

Nos, nézzük ezeket a sérülésekre utaló tüneteket, csak hármat szeretnék megemlíteni:

1. Az első, amit szeretnék megemlíteni, hogy a sérült ember természetellenes módon érzékenyvé válik. Ha a kezünket elvágjuk, az a terület az átlagosnál sokkal érzékenyebb lesz. Sőt, már a seb körüli terület, talán az egész végtag sokkal érzékenyebbé válik. A lelki sebekkel is így van, ahol megsérült az ember, - az emberi kapcsolataiban, családjában, házasságában, szolgálatában - arra a területre nagyon érzékenyen reagál. Ha azt veszi észre valamelyikünk magán, hogy „túlérzékenyvé” válik, ha ez vagy az a téma felmerül, ott biztos, hogy sérülés történt. Sokszor, ha nem történik gyógyulás a lelki sebekből, az emberek begubóznak, magányossá válhatnak, mert már annyira érzékeny a lelkük, hogy nem képesek normális emberi kapcsolatokra, hanem a sérülés bezárja őket egy ketrecbe, egy külön világba, megfosztva a szabadságuktól, a saját egyéniségüktől. Nekünk nem szabad idáig eljutnunk, hanem a lelki sebeket azonnal kezelteknünk kell. Mert Istennél egy pillanat alatt van gyógyulás a legnagyobb sebekből is, de azért, hogy a gyógyulás bekövetkezzen, nekünk is meg kell tenni bizonyos lépéseket. Elsőként azt, hogy ezekről a túlérzékeny pontokról le vesszük a rakás kötést, szépitőszert, meg minden egyebet, amit azért tettünk rá, hogy meg ne lássák, hogy bizony sebeink vannak. Ezután pedig, még akkor is, ha

tényleg nagyon érzékenyek és fájóak ezek a sebek, de megmutatjuk annak, aki meg tud bennünket gyógyítani. Ha ezt nem tesszük meg, vagy nem tesszük addig, amíg még lehet, akkor ugyanaz történik a lelkünk sérült darabjaival is, mint ami a sérült testrésszel szokott történni: egyre több sejt hal el körülötte, míg végül az egésztest amputálni kell. Nos, ilyenkor jön, amit az előbb már említettem, a válás, a szakadás – mert a túlérzékeny vált pontokat az életünkben nem engedjük gyógyítani, hát elhaltak.

2. A második, hogy a sérült ember nem látja reálisan a dolgokat, hanem mindent a sérülésén keresztül lát. A sérülés egy torz látásmódot hoz be az életébe, amiből torz döntések, majd torz cselekedetek születnek, és végül elferdítik az ember egész útját. Nézzünk egy egyszerű példát erre! Tegyük fel, hogy egy közösségben, legyen ez egy gyülekezet, valakiről elterjesztenek egy olyan dolgot, ami nem igaz. És ő ezt megtudja. Az első, úgy gondolom természetes érzései között egészen biztos ott lesz a csalódás a társaiban, ott lesz a keserűség, ott lesz a düh és valaki felé egészen biztosan ott lesz a vád is. Nos, a mi emberünk megsérült, mert megsértették. Ha ez nem gyógyul be (most kizárólag a sértett szempontját kövessük) például úgy, hogy ismeretlenül is megbocsát az ellene vétkezőnek, vagy az indulatai lenyugszanak a Nap nyugvásával együtt (hiszen a Biblia nem az indulatokat tiltja, azt nem is tehetné, mert az emberségünkhöz tartozik, hanem az indulatok betokozódását – olvassuk el az Ef 4:26-ot ezügyben!), tehát ha nem gyógyul ez a sérülés azonnal, akkor már néhány nap múlva mindenkire azzal a szemmel fog tekinteni, hogy vajon nem ő volt-e az, aki róla hazugságot állított. És lassan mindenkivel, még a hozzá legközelebb állókkal is bizalmatlanná válik, mert csak az árulót, a hazugot keresi közöttük is. Mindenkire a sérülésén keresztül tud csak már nézni. – Nagyon sokféle ehhez hasonló szemüveget készít nekünk a Sátán, testvéreim, hogy megmérgezze az életünket, és elvegye az egymás iránt érzett bizalmunkat és örömeinket! Ezért kell nagyon vigyáznunk arra, hogy ne akarjunk mindenkit a saját bajainkon keresztül látni és megítélni – mert az nem vezet semmi jóra!
3. A harmadik jellemzője a sérült embernek, hogy ami bejutott az életébe, az fertőz, és a fertőzést a beszéd adja tovább. A sérülés mindig kijön a beszéden keresztül, a beszéd mindig elárulja a sérüléseket, mert a szív teljességéből szól a száj. A sérült ember mindig vádaskodik, mindig másban keresi a problémái okát, mindig negatív a beszéde, vádlás, kritika, pesszimizmus, depresszió, keserűség, a hitetlenség, a kicsinyesség és negatív beszéd jellemző rá. A sérült embert elárulja a beszéde, ezzel viszont soha nem jut előre, sem ő, sem az, aki kénytelen végighallgatni. - Az ilyen beszédeket nagyon hamar le kellene állítani, kedves testvérek, mert a sok ilyen beszédnek két nagy veszélye is van: az egyik, hogy a seb egyre csak mélyül, ráadásul hogy ez másokat is megfertőz és beteggé tesz. Ha egészséges emberek sokat vannak sérültek társaságában, vagy elhagyják a csoportot, vagy ők maguk is sérültté válnak. A harmadik az, hogy mindenki meggyógyul.

3. A lelki sérülések következményei

Miért veszélyesek ezek a lelki sérülések – főképp, ha rejtegetik, szépítgetik, magyarázzák – és nem gyógyulnak be minél hamarabb? Csak néhány nagyon komoly következményét hadd említsem meg ennek:

1. A sérülések ellopják az egészséges indítékokat, és negatív motivációk jönnek be a sérült ember életébe. Az ember minden tettét valamilyen indítékból teszi – de veszélyes az, amikor ezek az indítékok nem tiszták. Isten látja az indítékainkat, még ha emberek előtt el is tudjuk rejteni azokat. A sérülések egyik legjellemzőbb következménye az, hogy kicserélődnek a motivációk. De a tisztátalan motivációjú embereknek nincs túl sok jövője Isten országában – de Isten gyülekezetében sem! Hadd mondjak erre is egy nagyon banális példát. Normális esetben az ember, amikor imádkozik, még az imaközösségben is Istenhez beszél. De a sérült ember gyakran nem Istennek imádkozik, hanem annak, aki megsértette. Ha a prédikátor, akkor annak, ha valaki a gyülekezetből, akkor annak: jól odaimádkozik! És általában mindenki tudja, hogy ez az imádság kinek és miért szól. De azt is tudja mindenki, bár ritkán gondol utána, hogy az ilyen imádság még a plafonig sem száll föl, nemhogy az égig! Mert rossz volt az imádság motivációja – mert beteges és bűnös volt az imádkozó szíve. És a sérülés megrontotta az egyik legszentebb ajándékát Istennek: azt, hogy szólhatunk Hozzá! Félek, ha csak ezt az egyszerű példát értenénk, nagyon sok ilyen hiábavaló, sérült imádságunkat kellene talán mindannyiunknak „visszaszívunk”.

2. A sérülés másik fontos következménye az, hogy az ördög meglopja a szabadságunkat. A sérült ember sokszor bezárkózik önmagába, vagy bezárkózik szabályokba, törvényekbe, mint egy kalitkába, amiből nem tud aztán kiszabadulni. Bekerül egy börtönbe, amit maga eszkábált eredetileg arra, hogy megvédjék őt mindenféle káros dologtól, ellenségtől, veszedelemtől, pedig mindez nem kívül, hanem belül, a szívében van. És nem tud egészséges kapcsolatokat kiépíteni másokkal, mert mindenkire gyanakszik, mindenkiben a rosszat, a hibásat látja meg, a kapcsolatai megromlanak, és az ördög ellopja a lelki, testi szabadságát.
3. Harmadszor, a sérült ember nem tud a Szentlélekre ráhangolódni, megfojtja a Szentlélek munkáját, mert az őt csak zavarja és idegesíti. Megvan ennek is az oka. Az egészséges hívő ember életének középpontja maga az élő Isten, aki a Szentlélek által magyarázott és aktualizált Ige alapján vezeti őt. A sérült ember életének középpontja azonban maga a sérülése, még a Bibliát is ezen keresztül olvassa. Az Úr Jézus azt mondja: „*A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.*” (Ján 14:26) – de a sérült embernek mindenről és mindenkiről csak a sérülése jut eszébe, nem az, amit Isten mondani akar. És éppen így fojtja meg a Lélek munkáját, bocsánat a kicsit morbid hasonlatért, de szinte belefojtja a gennyes sebébe. És Isten nem tud sem benne, sem általa munkálkodni, mert az ilyen ember ahhoz a régimódi lemezjátszóhoz hasonlítható, amin beakad a tű, és mindig csak ugyanazt hajtogatja: hogy neki mi fáj, ki bántotta, mért nem neki van igaza, és így tovább.
4. Egy utolsót említek még a következmények közül: a sérült katona harcképtelen, a sérült katonát beviszik a kórházba, mert nem tud győzelemben járni, veszélyezteti saját testi épségét is, mert még magát sem tudja megvédeni, ráadásul a sérült katona rontja még a saját seregének az esélyeit is a győzelemre! Veszélyezteti a többiekét is, akiknek a sorsa rajta is múlik. Mert a háborút – a filmekkel ellentétben – nem a magányos hősök nyerik meg, hanem a jól szervezett és ütőképes hadseregek! Ahol mindenki a helyén van, egészséges, sőt ereje teljében áll készen a harcra! És ugyanígy a lelki háború is, a gyülekezeti élet is *csapatjáték*, ahol egy testként kell helytállnunk, mert „*ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, és ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi*” (1Kor 12:26) Ami rajtunk áll, tegyük meg, mert Isten hadserege nem sérült katonák összessége! Ha sérült embereket küldenek ki a frontvonalba, akik nem tudnak harcolni, előbb-utóbb elesnek, és ha egyvalaki is elesik, akkor mindenki veszít! Arról már nem is beszélve, hogy csatákat is lehet veszíteni az ilyen sérült katonák miatt, embereket is el lehet veszíteni, akik miattuk távolodnak el az Úrtól, akik számára ők az akadályok abban, hogy megtérjenek, sőt, még gyülekezeteket is el lehet veszíteni, mert az ilyen sérült emberek szoktak szakadásokat okozni, vagy úgy lejártni egy közösséget a falu vagy város előtt, hogy ott aztán évtizedekig vége a misszióknak. És sajnos ez nem csupán elméleti lehetőség – Isten mentsen meg bennünket attól, hogy mi legyünk azok, akik miatt egyetlen lélek is elvész! Nos, testvéreim, ezért is nagyon-nagyon fontos a magunk lelki egészsége!

Még valamit meg kell említeni ezzel kapcsolatban: A sérülések nagyon veszélyesek, mert bár legtöbbször a felszínen keletkeznek, de behatolnak az ember lelkébe, egészen a szívig, és ott fejtik ki legrombolóbb hatásukat. Így van fizikailag is: előbb egy horzsolás, aztán ha nem fertőtlenítjük, még vérmérgezés is lehet belőle. A sebet fertőtleníteni, kezelni kell, mert vírusok, baktériumok hatolhatnak be, és az eredeti sebnél sokkal nagyobb bajt tudnak okozni. – Nos, a lelki sérüléseket is le kell kezelni Isten ígéje szerint, hogy ne tokozódjanak be az ember lelkébe, ellenkező esetben a sérülések nyomán jön a keserűség, a depresszió, a nyugtalanság, a harag, a békétlenség, a rosszindulat, meg minden más, ami tönkretesz bennünket is, meg azokat is, akik kénytelen a közelünkben élni. Nagyon fontos, hogy a sebek minél előbb le legyenek kezelve! Minél hosszabb a sérült állapot, azt annál könnyebben érzékeli az ördög, s használja ki a megfelelő helyzeteket, ezért nem szabad benne maradni abban a sérült állapotban. És még egyszer hadd mondjam: néha megdöbbenő, hogy milyen – bocsánat a szóért – pitiáner, felszínes dolgokból lesznek évtizedes gyűlölködések vagy szakadások! Mert a felszínen lévő bűnök, a hanyagság, a kishitűség vagy a kicsinyesség miatt megmérgezik az egész szívet és életet. Kötelességünk a sebeket lekezelni Isten ígéje szerint, és nem nyalogatni, mert nem az idő gyógyít, hanem Jézus gyógyít!

4. Hogyan tudunk védekezni a sérülésekkel szemben, hogyan lehet megelőzni a bajt?

Ez a legfontosabb kérdés. És erre Isten népének nagyszerű és biztos lehetősége van. A nem hívó embernek sokszor nincs reménye sem a gyógyulásra, elmehet a pszichológushoz, vagy elindulhat okkult irányba, gyógyterápiás tanfolyamokra, ahol még több átkot szed fel, mint amennyi hasznot hajt belőle – de Isten számára nincsen gyógyíthatatlan betegség! Illetve egy van: aki nem akar meggyógyulni, azt Isten akaratán és beleegyezésén kívül nem fogja meggyógyítani.

Nekünk, Isten népének azonban ott van a gyógyulás lehetősége, minden kéznél van, de a védekezés nem Isten dolga, nem a pásztor, nem az előljáró, és nem a helyi hithős dolga, hanem a védekezés mindenkinek a saját maga kötelessége és felelőssége! Mindenki felelős a saját életéért, lelki egészségéért – mindenki felelős a benne felépített templomért, amelyben a Szentlélek lakozik! A védekezésben lehet kérni segítséget, de azt nem teheti meg senki más helyettünk! Istennek sajnos nincsen egy olyan őrző-védő kft-je, ahol helyettünk valaki mindig ellene áll a kísértőnek, és kezelteti a sérüléseit. Ezért kell megtanulnunk védekezni a sérülésekkel szemben. De hogyan? Nos, először a prevenció, a megelőzés módjait tanuljuk meg, azután szó lesz arról is, hogy mit tehetünk, ha már megtörtént a baj.

Tehát a megelőzés módjai:

1. Isten belénk teremtette a fizikai védekező mechanizmust, az immunrendszerünket, ami automatikusan elkezd dolgozni az idegen behatolókkal, a baktériumokkal és vírusokkal szemben. Ez a rendszer folyamatosan dolgozik, amiből mi nem érzékelünk semmit, csak akkor, ha már az immunrendszer sem győzi kilöki a baktériumokat, ilyenkor kezdődik a betegség. – Ez a lelki életben is így van. Isten adott nekünk egészséges immunrendszert, ami működik az egészséges keresztényeknél, hogy kilökje az elménket, szívünket, életünket megtámadó baktériumokat. Mert a vírusok folyamatosan érkeznek hozzánk, folyamatosan bombáznak bennünket elsősorban a fülünkön meg a szemünkön keresztül. A mi felelősségünk, hogy a védekezőmechanizmus jól működjön az életünkben, mert az érett keresztények különbséget tudnak tenni a jó és a rossz dolgok között, mert gyakorlottak erre az érzékeik, hogy felismerjék a vírusokat, amik fertőzni akarnak.

Tehát az első az a védekezésben, hogy az immunrendszerünket tápláljuk. Ez akkor működik, ha az Istennel való kapcsolatunk a helyén van. Ha egészséges a hívó ember, mert az Úrral való kapcsolata egészséges, akkor ez a lelki immunrendszer is dolgozni fog, és a legtöbb támadás szinte észrevétlen marad, mert észre sem veszi az ilyen ember, ha valami rosszat mondanak rá, vagy ferde szemmel nézik, mert a lelkileg egészséges ember mindig a jót feltételezi a másiról, és mindig megmarad egészségesnek. Nem jegyzi meg magának a gonosz és ártó beszédek, hanem ha már hallja, akkor is csak átengedi a fülén, de nem fog megtelepedni a szívében. Nem ad hitelt automatikusan minden hazugságnak és vádnak, egyáltalán, általában nem a rossz, a negatív dolgokkal foglalkozik, hanem inkább a pozitívakkal. De ahhoz, hogy az immunrendszer jól működjön, kell, hogy fizikailag és szellemileg is egészséges életmódot éljen az ember. Az orvosok szerint az egészséges életmódnak három fontos része van: az egyik a helyes táplálkozás, a másik a mozgás, a harmadik a pihenés. Az egészséget Istentől kaptuk, ezért is ugyanolyan felelősséggel tartozunk, mint a pénzünkért, a gyermekeinkért, vagy bármiért, ami hozzánk tartozik. De ez a három nem csak a fizikai állóképességünkhöz, hanem a lelkihez is ugyanúgy szükséges:

- A helyes táplálkozásról ma már egyre többet beszélnek, mert az emberek a jólétben mértéktelenek lettek, és folyamatosan megkísért bennünket, hogy többet együnk a kelleténél. A helyes táplálkozás az, hogy megfelelő összetételű és mennyiségű ételt veszünk magunkhoz. Ez fizikailag és szellemileg is ugyanúgy igaz. Aki nem táplálkozik helyesen, nem tud egészséges maradni! A helyes táplálkozás szellemileg az, hogy van élő imaközösségünk az Úrral, rendszeresen táplálkozunk Isten igéjéből, és jó tanításokat hallgatunk (például illet, mint ez a mostani :-). Olyan tanításokat, amik gazdagítanak bennünket is, és általunk mi is gazdaggá tudunk tenni másokat. Egyébként innen lehet felismerni a jó tanításokat: hogy nem megosztást eredményeznek, nem eltaszítanak a többi embertől, hanem építenek: a saját lelkünket is, de a testvérek közötti egységet is építik! Ha jó a táplálék, jók a beszédek,

jók a cselekedetek, egészséges ember lesz belőlünk. Ha rossz, akkor rossz lesz a gyümölcse is. Figyeljünk arra, hogy mivel táplálkozunk szellemileg és fizikailag is!

- A második az, hogy mozogjunk eleget! Ez fontos a mai korban, amikor az emberek sokasága egész nap a számítógép előtt ül és alig mozog, ami egy egészségtelen életmódot eredményez. Az amerikai társadalomra azért mondják, hogy alapvetően elhízott társadalom, mert rengeteget tudnak enni (sült krumplit pudinggal, például :-), viszont alig mozognak valamit. Szellemi értelemben a mozgás a szolgálatot jelenti! Azt, hogy mozgásban van az életünk, amit kaptunk Istentől, azzal szolgálunk mások üdvére és épülésére folyamatosan, az ajándékokat, amiket felismertünk, használjuk Isten dicsőségére, aktívak vagyunk, és higgyük el, ez védelmet jelent a számunkra és megőrzi a lelki egészségünket. Aki leáll ezzel, a szolgálattal, annak sokkal nagyobb esélye lesz arra, hogy megsérül. – Fizikailag is, ha valaki elkezd futni, annak a szervezetében az erek kitágulnak, a szív erőteljesebben dobog, pumpálja a vért, felfrissül az agy és az egész szervezet, sokkal kisebb az esélye, hogy eltömődnek az erek, aminek következtében sok betegség kialakulhat. Megfigyeltem azt, testvérek, hogy a gyülekezetekben sok ilyen „eltömődött” életű keresztyén él, akik valamikor ugyan sok gyümölcsöt teremtek, de mára kiégtek, mert csak ettek és ettek, csak a maguk lelki üdvével foglalkoztak, hízlalták magukat a tudománnyal, de ha választ kellene adniuk arra az egyszerű lérdésre, hogy mikor vezettek utoljára valakit Krisztushoz, mikor mondták el az evangéliumot olyannak, aki azt még nem ismerte, bizony talán évtizedeket kellene említeniük. Pedig mozgás, szolgálat nélkül az óriási tudomány nem sokat ér – és a szolgálat nem azt jelenti, hogy az idebenntlévőket oktatom ki folyamatosan! Hanem azt, hogy az odakintlévőket próbálom meg Isten felé vezetgetni. Tehát a második feltétele az egészséges lelki életnek a szolgálat. És ezzel kapcsolatban a másik tapasztalatom az, amit az előbb is említettem, hogy amíg valaki benne van aktívan a szolgálattal, addig sokkal ellenállóbb a lelki támadásokkal szemben, mint aki nem dolgozik az Isten országába építésén.
 - A harmadik pedig a pihenés, ami szintén egy bibliai alapelv. Isten is megpihent, és kialakított nekünk olyan ciklusokat, hogy bizonyos időnként a munka után pihenjünk. Nem célszerű ezt sem figyelmen kívül hagyni, mert Istennek nem az a célja, hogy az ő szolgálói kiégjenek, hanem hogy minél tovább égjenek érte! – Szellemileg is így van, a szellemi pihenés, testvérek, az erőteljes imádat. Amikor az ember megpihen az Úrban, nem csinál „semmit”, csak ott van az Úr jelenlétében, és engedi, hogy Isten felfrissítse lelkileg és szellemileg. Attól félek, nem vagyunk mi ehhez hozzászokva, számunkra a „magasztalás”, az „imádat” sokszor csak szavakban merül ki. Pedig ez is nagyon szükséges a lelki egészséghez.
2. Szeretném folytatni a sérüléseknek való ellenállás módjait. Fontos a védekezés szempontjából, hogy vigyázzunk arra, mit fogadunk be, amikor emberekkel beszélünk. Ne fogadjunk be mindent, amikor negatív és hitetlen beszédeket hallunk, mert sérültté tehetnek bennünket is. Amikor visszajött a tizenkét kém Kánaán földjének a kikémleléséből, abból kettő a hit beszédét mondta, tíz pedig a negatív beszédeket, ami sokakat megfertőzött, és a vége az lett, hogy az egész nép beteggé, sérültté, hitetlenné vált, mert megfertőzte őket a negatív beszéd. És ennek a sérültté vált népnek el kellett vesznie a pusztában! A nyelvünk olyan, mint a kard, meg tud sebezni, de ha Isten kardja az, akkor gyógyít, és felépít másokat is. Tehát ne fogadjuk be a negatív beszédeket! Ez pedig azt jelenti, kedves testvérek, hogy a hívő ember különbséget tud tenni jó és rossz között, mert tudja, hogy Isten hol húzta meg a határvonalat, és megtanulta a Bibliából, hogy mi az, ami sérülést okoz, és mi az, ami sérüléseket gyógyít. És ha valakiből csak a negatív beszéd árad, és mi nem akarunk ugyanolyanná válni, mint ő, akkor kérjük meg, hogy beszéljen másról, és ha nem tud, akkor hagyjuk ott, mert ha tovább hallgatjuk, akkor csak kárt fog tenni bennünk is.
 3. A következő dolog, hogy vigyáznunk kell arra, hogy tiszta legyen a szívünk, mert a tisztátalanság könnyen okoz komoly fertőzéseket, és fordítva, a sérültté vált ember leghamarabb a szívének tisztaságát veszíti el. Ezért ha megtanulunk figyelni arra, hogy tiszta legyen a szívünk, akkor Isten meg tud védeni a legtöbb bűntől és lelki sérüléstől. Erre pedig talán a legjobb példa a kismalac és a farkas egyik ismert afférja, amikor a farkas először csak az egyik kezét, majd a másikat dugta be a kismalac

házába, de szívós és leleményes taktikával végül a kismalacot dugta le a saját torkán. Nos, ilyen a bűn is, meg a kicsi seb is, amit ha nem kezelünk le, hamar elfertőződik, és oda a lelki egészségünk!

4. És az utolsó, amit itt meg kell említeni, a szeretet hatalma, ami azt jelenti, hogy meg kell tanulnunk elengedni, megbocsátani minden helyzetben, ha megsértenek, megbántanak bennünket. Ezzel is sok felszínes sérülés elmérgesedését akadályozhatjuk meg. Sokat segít a megbocsátásban, amikor egy-egy ember negatív reakciója mögé láthatunk, és megismerjük, hogy milyen sérülések miatt reagált ilyen negatívan bizonyos dolgokban. Ha csak a felszínt látjuk, akkor megharagszunk rá, de ha megismerjük a hátterét, hogy miért ilyen a reakciója, hogy mennyi probléma érte őt az életben, akkor megérthetjük és könnyebben megbocsáthatunk neki. – Fontos alapigazság a Bibliában, hogy legyen a hívő embernek szabad a szíve a másik felé, akkor is, ha a megbocsátás nem könnyű. Az egyik legfontosabb az, hogy soha ne engedjük meg magunknak azt a luxust, hogy megsértődjünk – mert akkor a Sátán kisajátított egy helyet magának a szívünkben! Mindig rajtad áll, testvérem, hogy megsértődsz-e vagy nem. Ha a sértődés elindul, az ember elkezd ezen gondolkodni, elkezd a saját igazságát hangsúlyozni, aztán ezek ki is jönnek a száján, mert nem tudja elhallgatni, mert nem tud már uralkodni az indulatain, hiszen az a sértődésének lettek alárendelve, és kitőr belőle a keserűség, a harag – amit az emberek józanabbik fele azután azonnal megbán, de akkor már hiába. Ezt nem engedhetjük meg, mert a lelki egészségünk és szabadságunk sokkal fontosabb, mint a sértődés vagy a saját igazságunk. És testvérek, éppen az ilyen szituációkban derül az ki, hogy mi a fontosabb számunkra: az egészségünk vagy a sérülésünk? A másik iránti szeretetünk vagy a saját igazságunk?

Emlékeznek a testvérek a szeretet-himnusra? Nos a szeretet az a hatalom, Istennek a legnagyobb kegyelmi ajándéka, a legkülönb út, ahogy Pál mondja, ami meg tudja őrizni a lelkünket a sérülésektől, az a szeretet, amely mindent elfedez és eltűr, mindent megbocsát. Ha tudunk ezzel a szeretettel tekinteni egymásra, ha az emberi kapcsolatainkat ez a szeretet határozza meg, egészen biztos, hogy a sérülések legtöbbször el tudnánk kerülni! Nem sérülnénk meg és nem sebesítenénk mi sem másokat olyan könnyen és közömbösen, mint ahogy e nélkül a szeretet nélkül tesszük. És hadd mondjam azt is, bizony a sérülések elkerülésének, de a gyógyulásnak is „legkülönb útja” ez a krisztusi, feltétel nélküli, mindig a másokra tekintő önzetlen szeretet.

5. Gyakorlati tanácsok a gyógyulásra

Végezetül hadd említsek néhány Bibliából vett gyakorlati tanácsot a lelki sebek gyógyulására – ha már megtörtént a baj, a sérülés, és ezt felismertük, sőt, kívánjuk a gyógyulást is:

1. Az első, ami elősegíti a gyógyulást, az, ha törekszünk meggyógyulni. Aki nem akar meggyógyulni, azon nehezen tud még a jó orvos is segíteni. Már az orvostudomány is bizonyította, hogy azoknak az embereknek, akik nem adják fel, hanem meg akarnak gyógyulni, sokkal nagyobb az esélyük arra, hogy újra egészségesek legyenek, mint akik feladják. A törekvés szó jelentése arra hasonlít, amikor egy futó elindul, és törekszik a cél felé. Minden energiáját befekteti, hogy a győzelmet elérje. Ahogyan Pál apostol írja a Fil 3:14-ben: *„de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve (ez ebben az összefüggésben a sérülés, meg az, aki okozta), ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé (ez pedig a gyógyulás), Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”* Ha sérülésed van, testvérem, akkor fektesd be minden energiádat a gyógyulásba, mert ha sokáig vannak sebeid, az legyengít, elfáraszt, meglop, és fertőzések, negatív következmények lesznek – ráadásul még lehet, hogy tovább is adod azoknak, akik körülötted élnek a családban, a munkahelyen vagy a gyülekezetben. Ráadásul elveszítheted Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmát is!

Azt is meg kell jegyeznünk, hogy Isten nem adja magát a „sebek nyalogatásához”! Ez azt jelenti, hogy a sérült ember azoknak a társaságát keresi, akik azonosulni tudnak a sérüléseivel, helyeslik az ő igazságait, egyetértenek a negatív beszédeivel, sőt ezt ők is megerősítik – és így fog kialakulni egy közösségben egy nagyon beteg és nagyon beteges kemény mag, ahonnan Isten biztos, hogy hiányozni fog, és akiknek a működéséből egyáltalán nem áldás, hanem csak további sérülések fognak születni. Nos, aki gyógyulni akar, azokat keresse, akik segítenének neki gyógyulni, akkor is, ha az sokszor fájdalommal, beismerésekkel, az életük vagy értékrendjük megváltoztatásával jár.

2. A második igei gondolat a **2Kor 10:3-5**: „Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődtímenyek lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre”. Említettem már, hogy a sérült embernek sokszor állandóan a sérülései körül jár az esze, nem is tud semmi másra gondolni, csak arra, ami neki fáj. Nos, másodsor meg kell tanulni leállítani, foglyul ejteni az ilyen ártó, negatív szellemiségű, romboló gondolatainkat. A „foglyul ejteni” egy katonai szakszó, ami azt jelenti, hogy odamenni, megkötözni, és megsemmisíteni vagy börtönbe zárni. Az ellenséget szokták foglyul ejteni. Ezek a gondolatok mindig ellenségei az egészséges hívő embernek. A csatamező az elme, ott van a harc, ott kell küzdeni és ott kell győzelmet aratni. Az ilyen behatoló lelki vírusokat úgy lehet legyőzni, hogy foglyul ejtjük őket. Mert – és ez egy nagyon fontos igazság – vagy mi ejtjük foglyul a gondolatainkat, vagy azok ejtenek foglyul bennünket! Nem igaz az, hogy az ember nem tud uralkodni a gondolatain, hiszen Pál is ezt mondja: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!” (Fil 4:8)
3. A következő, a mindennapokból igazolható megállapítás, hogy bizony vaskos tévhit az, hogy az idő majd meggyógyítja a sebeket, meg hogy majd elfelejtjük valahogy. A friss seb fájdalma az idővel egy kicsit kopik ugyan, de ez nem a gyógyulást segíti elő, hanem a betokozódást. Voltak régen is, ma is, akik az emberiség egyik legnagyobb bálványistenét, a görög mitológiából ismert Kronoszt istenítették, és annak a gyógyító erejében bíztak – mi ne ezt tegyük, ne az időre és a felejtésre számítsunk, már csak azért se, mert a Sátánnak is rengeteg ideje van, és bizony ő sem felejt egykönnyen – sokkal inkább az Úr Jézus Krisztusra, mint gyógyítóra és szabadítóra számítsunk.
4. Sokszor a gyógyulásnál nagy segítség az, hogyha merjük megbeszélni dolgokat, ha merünk őszintén beszélni a sérüléseinkről. A harag, a sértődöttség, a félreértés és közben maga a sérülés is feloldódhat vagy megoldódhat, ha mindkét ember pozitívan reagál, meggyógyulnak a sérülések. A Biblia is erről beszél több helyen, a Péld. 14:25 szerint „*az egyenes beszéd gyógyítja a lelket*”. Ezzel szemben a világban divat úgy beszélni, hogy elrejtse azt, ami a szívedben van. Az egyenes beszéd az, hogy ami a szívedben van, az van a szádon is. Ha panaszod van valakire, beszélj meg vele, de ne mással, mert mással megbeszélni ezt nem igei, nem Isten szerint való dolog. Ha megbeszéled vele, utána hamar jöhet a gyógyulás egy meleg kézfogásban vagy egy testvéri ölelésben. Hadd mondjak erre is példát. Ha nem tetszik az igehirdetés, vagy éppen ez a tanítás, amit most hallgatnak a testvérek már vagy egy órája, miért másoknak vesszük el az örömét, az Istentől kapott igéjét azzal, hogy utána elkezdjük ócsárolni, és arról beszélünk, hogy nekünk mi a bajunk vele. Vagy ha valakiről hallottunk valamit, amit nem hiszünk el, vagy negatív rá nézve, milyen bibliai elv alapján merjük terjesztani, mielőtt az illetőtől személyesen magyarázatot nem kértünk volna? – Higgyék el, testvérek, a legtöbb sérülést ilyen hétköznapi módon adjuk és kapjuk. De el lehet határozni Isten segítségét kérve, hogy máától ez másképp lesz! Ne felejtjük el: „*az egyenes beszéd gyógyítja a lelket*”.
5. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.” (Zsolt 34:19), A megtört szív sokszor segít a gyógyulásban, mert Isten segítsége készen áll arra, hogy gyógyulást hozzon a gyógyulást szívből kérőknek. Ezt az imádkozással lehet igénybe venni, mert az imádkozás azt jelenti, hogy Istent bevonjuk életünk folyamatába. És ha Ő benne van egy folyamatban, az számunkra csak jó kimenetelű lehet. Ezért imádkozzuk át azokat a sebeket, amiket kaptunk, és ne engedjük, hogy kibontakozzanak, és komolyabb betegségeket okozzanak. Jó ezeket minél hamarabb Isten előtt letenni, és bízni abban, hogy azokat a háta mögé veti, ahogyan erről Ézsaiás írt a 38:17-ben.
6. Rögtön ide kívánczok egy másik igevers is a Jakab leveléből: „*Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*”(5:14-16) – bizony ez egy olyan rész, amit mi

baptisták általában nem merünk gyakorolni, félünk, hogy ez amolyan karizmatikus hókuszpókusz. Pedig Isten tanácsa ez, és egészen biztosan munkálkodni is tudna Isten általa. Mert nem arról van szó, hogy ha imádkozunk egy beteg felett, ezerszázalék, hogy meg is gyógyul. Nem a gyógyító imának van varázsereje – hanem a gyógyító Istennek van kegyelme gyógyulást adni. De azt hiszem, Istennek egy nagy szolgálati adományát hagyjuk a parlagon heverni, amikor a reménységünket kizárólag a gyógyszerekbe vetjük, és nem hisszük, hogy a mi szabadító Urunknak van hatalma még a nyavalyáink felett is. – Mennyyel inkább igaz ez, ha a lelki sérüléseinkről van szó!

7. Az előző igevers – mármint a **Zsolt 34:19** – jelenti azt is, kedves testvérek, hogy sokszor nem tudunk anélkül meggyógyulni, hogy ne legyen megtöretés, mert a kemény embert nem lehet gyógyítani, a kemény szívű embernél Isten előbb összetöri a keménységét. De Isten a megtört szívűekhez közel van, a megtört szív egy megalázkodott állapotot jelez, egy önmagát és saját igazságát feladó állapotot jelez. A Bibliában csak ilyeneknek ígértetik gyógyulás. A kemény, nyakas, büszke, meghajolni nem képes, a saját igazságait hangsúlyozó embereknek nincs ígéret a gyógyulásra. Ezért ne keményedjen meg senki közülünk, testvérek, bármilyen sérülést is kapjon, mert a nagy keménykedésnek mindig mi isszuk meg a levét. Meg esetleg miattunk mások.

Ki az, tehát, aki meg tud gyógyítani bennünket minden sérülésünkben? A **Zsolt. 147:3** szerint Isten „meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi sebeiket”; az Ézsaiás 61:1-ben Isten szolgája mondja magáról: „felkent engem, hogy bekötözsem a megtört szíveket”, és hogy még véletlenül se legyen félreérthető, a názáreti zsinagógában Jézus még egyszer elismétli: „Az ÚR *Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessek az Úr kedves esztendejét.*” Jézusnak, a mi Urunk, akit Isten felkent arra, hogy gyógyítónk legyen. Ő a megtörtöket gyógyítja meg, az összetörtöket, akik megalázzák magukat, meghajolnak Isten akarata előtt.

És egy utolsó, a közösségi életünket érintő fontos gondolattal hadd fejezzem be. Krisztus teste, a gyülekezet nem sérültek társasága! Jézus eredeti terve a gyülekezetről az, hogy a meggyógyult és egészséges emberek társasága legyen, olyan hely, ahol a világból bejött, sérült emberek meg tudnak gyógyulni, és nem további sérüléseknek kell, hogy kitegyék magukat. Ez, testvérek, csak egészséges emberek társaságában lehetséges, akiknél ép testben ép lélek van, akiknek a teste a Szentlélek ép temploma, amelyben maga az élő Isten lakozik. Ezért nagyon fontos, hogy vigyázzunk a magunk, és egymás lelki egészségére is, mert egy lelkileg meggyötört, beteg gyülekezet nem alkalmas arra, hogy embereket mentsen meg a kárhozattól. A mi feladatunk ugyanis ez. És egy legutolsó mondattal hadd zárjam le ezt az egész tanítást, ami összefoglalja mind a gyülekezet, mind saját magunk felelősségét és egyben nagy ígéretét is: egy gyülekezet annyira egészséges, amennyire a gyülekezetet felépítő hívő emberek élete egészséges! Tehát ha szép, gazdag és egészséges gyülekezetet szeretnénk mind a magunk, mind a gyermekeink számára, akkor az a legfontosabb, hogy gondosan ügyeljük a lelki egészségünkre.

6. Konkrét lelki sérülések

Amikor az ember fizikailag megbetegszik, akkor azonnal orvost keres. Ha valaki elvágja a kezét, akkor a vér látványára a gyengébb idegzetűek elkezdenek sikítani, elájulnak, de biztos, hogy azonnal be kell kötözni a sebet. Azonban amikor valaki bűnt lát az életében, amikor lelki síkon történik valamilyen torzulás, akkor ritkán kezdünk el sikítani, ritkán pattanunk fel, hogy azonnal orvosért szaladjunk. És ez mutat valamit. Mégpedig azt, hogy egy szálka, egy duzzanat vagy egy daganat ezerszer fontosabb és valóságosabb számunkra, mint a bűn, a fizikai fájdalmakat sokkal inkább akarjuk megszüntetni, mint a lelkieket, hogy a testünkkel sokkal inkább törődünk, mint a lelkünkkel. Ez pedig egy torz fontossági sorrend – nem beszélve arról, hogy orvosi tény, hogy a fizikai betegségek 60-70%-a pszichoszomatikus – vagyis lelki – okból éri az embert. Ugyanerről a Biblia pedig azt mondja, hogy az összes betegségünk legnagyobb része a bűn miatt ér bennünket – de erről a következő leckeiben lesz szó!

Most megpróbáljuk egy-egy gondolat erejéig bemutatni az életünket és kapcsolatainkat leggyakrabban megnyomorító lelki betegségeket, amelyekre Jézus Krisztus segítségével van megoldás és van gyógyulás!

1. KÖZÖNY ÉS APÁTIA

Korunk egyik legnagyobb lelki betegségének, az elidegenedésnek, közömbösségnek és apátiának Konrad Lorenz adta ezt a találó elnevezést: „az érzelmek fagyhalála”. Talán furcsának tűnhet ez, hiszen látszólag egy érzelmileg nagyon is túlhajszolt és túlhangsúlyozott világban élünk. Ennek ellenére a közöny és a fásultság leginkább a másik emberrel való kapcsolatunkat illetve a másik emberhez való viszonyunkat mérgezi meg és teszi tönkre.

Van példa erre a Bibliában – rögtön az elején. Káin hidegvérrel agyonveri a testvérét, és amikor Isten számonkéri, akkor csak annyi a válasza, hogy „pásztor vagyok én egy pásztornak?!” Ami azt jelenti: kit érdekel, hol van Ábel! Semmi közöm a másik életéhez!

A mai embereket ugyanígy nem érdekli, mi van a másikkal. Hihetetlenül önzővé vált a társadalmunk, és benne szinte észrevétlenül mi magunk is. Eldobják egymást a házastársak, a felszínes barátságok sokszor a legkisebb viharokat sem élék túl, lassan ismeretlen fogalommá válik a lojalitás. Az embereket magukon kívül lassan már senki és semmi nem érdekli. Nem ismerjük a szomszédainkat, nem tudunk semmit a munkatársainkról, sőt, talán a gyerekeinkről vagy a szüleinkről sem. Egyszemélyessé zsugorodik a világunk, elszigetelődünk egymástól, és az így elszigetelt, magányos ember mindig könnyű prédájává válik a gonosznak.

A **János 3,17-ben** van egy nagyon döbbenetes igevers:

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükséget szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?

A közöny szava az „elnézés” a másik felett vagy mellett. Amikor nem akarom észrevenni, vagy nem veszem észre, mert már „nem áll rá a szemem” a másik bajára, életére, szükségeire. És kifejezetten az a fájó, amikor ez Isten népére is kezd jellemzővé válni. Amikor az egy gyülekezetbe járók alig ismerik egymást – mert alig kíváncsiak a másik életére, hitére, imádságaira vagy bizonyágtételeire. Amikor egy gyülekezet közömbös a szükségekre, amelyek akár a gyülekezeten belül, akár annak falain kívül ütnek fel a fejüket. Elnézik a szenvedőket, a betegeteket, a bűnösöket, és nem segítenek rajtuk. Ez voltaképpen Krisztus megtagadása – ahogyan János fogalmazza: hogyan is lehetne meg az ilyenben Krisztus szeretete?!

A közömbös ember azonban általában szomorú, magányos, és szenved. Mert olyan életet él, amely életidegen.

GYÓGYULÁS: Tudnod kell, hogy van, aki soha nem fog ejteni téged, soha nem fog elnézni feletted - hanem mindig szeret és mindig törődik veled! Ez Isten! És ez egyben az evangélium lényege is! Hogy a mi Istenünk nem egy néma bálvány, nem egy elvont ideológia, nem azt mondja, hogy segíts magadon, oldd meg a problémádat, akkor jó leszel nálam – hanem segít! Nem fog elhagyni, ha a kísértésekben elesel, még akkor sem, ha gyengeséged miatt tudatosan vétkezel – csak ragaszkodj te is hozzá, és te se hagyd el őt! Olyan Istenünk van, aki kész kommunikálni veled: aki megszólítható és aki megszólít! Aki részese kíván lenni az életednek! Ezt kell tudnod – és ezt kell hirdetni azok számára, akik megcsömörlöttek már a magánytól, és akik nem hisznek abban, hogy valakinek számítanak egyáltalán..

2. ÖRÖMTELENSÉG VAGY BOLDOGTALANSÁG

A mai ember – vagy talán ez mindig így volt, ma csak látványosabb – inkább az élvezeteket keresi a valóságos boldogság! Szórakozást az öröm és a derű helyett. Sok okot és ebből fakadó problémát lehetne most felsorolni, de az idő hiánya miatt is most ennek a lelki betegségnek a gyökerére szeretnék koncentrálni. Ehhez pedig érdemes felidézni Jézus talán leghíresebb tanmeséjét a tékozló fiúról. (A **Lukács 15-ben** találjuk megírva.)

A tékozló fiúról szóló példázatnak voltaképpen az idősebb fivér a főszereplője – hiszen emlékezzünk, az egész példázatot Jézus a farizeusoknak címezve mondta el, akik hóbörögtek a bűnösök megtérését látva. Amikor a példázatban a fiatalabb fiú hazatérésén és megmenekülésén örvendezve az apa ünnepséget szervez, akkor ez az idősebb fiú duzzog, haragszik, megsértődik – és alapvetően boldogtalan. El is vonul az ünnepségről. Ekkor kimegy hozzá az apja – és így olvassuk a **Lukács 15,31-32-ben**:

Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

Mi az oka az örömtelenségünknek? Főképpen, ha keresztény emberekként vagyunk örömtelenek?! Valószínűleg pontosan ugyanaz, ami ennek az idősebbik fiúnak is okozta a boldogtalanságát. Nem becsült meg két nagyon fontos dolgot – ugyanis a példázatbeli Atya itt óriási jelentőségű dolgokat mond ki! Nem becsülte meg, hogy **MINDIG OTTHON VOLT**, és hogy **MINDEN AZ ÖVÉ**, ami az atyai házban van!

Ne felejtjük el: Jézus a farizeusokhoz, vagyis Izrael kiválasztott népéhez beszél! És ezzel a történettel szinte a szemükbe vágja, hogy hogyan lehetséges, hogy ti nem tudtok örülni, hiszen hihetetlenül gazdagok vagytok, hihetetlenül kiváltságos állapotban vagytok... - Ja, esetleg elfelejtettétek?! Vagy ez már nem is számít nektek semmit?! Nem jelent örömet?! Nem tesz hálássá?! – És az a baj, hogy akik csak most térnek haza, azok meg értékelik?!

Nem tudom, érted-e a problémát? Ez a fiú saját maga tehetett a boldogtalanságáról. Mert ami ott volt az életében, ami valóságos gazdagságot, valóságos kiváltságot, biztonságot jelentett, azt nem értékelte. Talán nem hitte el, hogy ez tényleg így van... **NEM HITTE**. Aki nem hiszi el, hogy Isten vele van, és Isten **MINDENT** odaadott neki Krisztusban – vagyis aki nem hisz a Biblia kijelentésének és Isten ígéreteinek, azon tényleg nem lehet segíteni!

Persze meg lehet közelíteni ezt a történetet egy egészen más oldalról is.

Az apának volt két fia. És most egyszerűsíteni fogunk a történeten. Mondjuk ennek az apának a vagyona ért egymillió forintot. A kisebbik fiú kikéri az örökségét előre. Megkapja a vagyon rá eső részét, mondjuk a felét. Lelép otthonról és eltékozza az egészet. Aztán hazamegy koldusszegényen. Az apának ekkor már csak félmillió forintja maradt. De visszafogadja a fiát, ezzel újból örökösévé is teszi, tehát a fiatalabb fiú a mi esetünkben újra öröklí az apa vagyonának felét, így ha készítünk egy számvetést, akkor a fiatalabb fiúra jutott 750.000, az idősebbre 250.000. Nos, ebből a szemszögből érthetőnek tűnik az idősebbik fiú kiakadása, hiszen a fiatalabb fiú őt szegényebbé tette negyedmillióval. Jogos, hogy haragszik.

Hol a probléma ezzel a nézőponttal? Legalább két helyen. És ezek megint rámutatnak arra, hogy mik az okai az örömtelenségünknek és a boldogtalanságunknak.

Az egyik, hogy az idősebbik fiú az öccsét „forintosította”. Ez a fogyasztói szemlélet. Az ember értéke kifejezhető például pénzben – és ebben az esetben egy ember élete nem ért 250.000 forintot (vagy mindegy mennyit, egy negyed örökségnyit). Vagyis fontosabb a pénz, mint az élet! Mint egy másik ember. Sőt, mint a saját testvérem! Hányszor láttunk példát arra, hogy anyagi okok miatt gyűlölték és vetették meg vagy el egymást emberek.

De lehet az ember értékét időben is kifejezni. Vannak olyanok, akik megérnek nekünk órákat, napokat, akikért készek vagyunk autóba ülni, ha hívnak. És vannak tízperces emberek, és vannak, akikre nincs időnk. És csodálkozunk hogy magányosak vagyunk, hogy nem tesznek boldoggá a kapcsolataink, amelyekért nem vagyunk készek fizetni! És természetesen nekünk általában nem kell a negyed örökségünket feláldozni a kapcsolatainkért – de azt a sokkal kevesebbet sem szívesen adjuk oda. Annnyira hozzászoktunk ahhoz, hogy csak felhalmozunk, gyűjtögetünk, és nem élünk adakozó életet, hogy ha egy másik emberre áldozni kell, akkor már nem éri meg nekünk az a kapcsolat.

Ez az egyik oldal. A másik, ennek a folytatása, hogy nem örülünk annak, ha egy másik ember a mi számlánkra gazdagodik. Sőt, ez kifejezetten irritálja a legtöbb embert! Minden olyan nyereség, amely a

másé, főleg ha én dolgoztam érte, boldogtalanná, becsapottá, dühössé tesz. És itt már nem lehet szépíteni: azért vagyunk sokszor boldogtalanok, mert túl önzők vagyunk ahhoz, hogy a másikat építsük és gazdagítsuk!

PEDIG! És itt jön a lényeg, illetve a gyógyulás is: velünk is ugyanez történt! Hiszen mi voltunk a tékozlók, akik otthagytuk Istent, eltékoztunk rengeteg dolgot az életünkben, és Isten bennünket Jézus Krisztus miatt visszafogadott. Ismét örökösök lettünk, végtelenül gazdagok. Ki fizetett mindezért? Jézus! Kinek a számláján gazdagodtunk meg? Jézusén! És ő nem érzi ettől rosszul magát, sőt – ezt akarja! Hogy legyünk gazdagok, boldogok az ő számláján, hogy ha már fizetett, akkor ne legyen a mi számunkra hiábavalóvá az az ár! És ezt tanulhatjuk meg mi is Jézustól: hogy az igazi boldogságot éppen az adja, amikor mások gazdagodhatnak a mi számlánkon. Mert jó adni – hisz így a boldogság és az öröm forrása a mi kezünkben van, nem vehetik el tőlünk, sem emberek, sem körülmények. Mert a börtönben, a nélkülözésben, az üldözések között is voltak boldog emberek, akik éppen azért lehettek boldogok, mert tudtak adni, akár az életüket is, hogy mások gazdagodjanak, nyerjenek, éljenek!

És még valami: a példázat ott azért sántít – hisz csak példázat – hogy az Atyánál végtelen gazdagság áll rendelkezésre. És nem leszünk szegényebbek attól, hogy még valakivel. vagy esetleg másik tíz- vagy százmillió testvérrel kell osztoznunk Isten végtelen gazdagságán!

3. ÁLARCOK – KÉPMUTATÁS – FRUSZTRÁCIÓ

Idézzük fel Anániás és Szafira történetét az **Apcsel 5. részéből**: a jeruzsálemi gyülekezetben sokan úgy döntenek, hogy eladják a földjüket, és az érte kapott pénzt beadják a gyülekezetbe. Ez senkire nézve nem kötelező, de akik vállalták, azok hitből tették, és valóságosan komoly áldozatot hoztak ezzel a döntésükkel. És ekkor egy házaspár úgy dönt, hogy úgy csinálnak, mintha... Eladják a földjüket, és a pénz egy részét megtartják. Ez önmagában nem volt a probléma. De amikor elmentek a gyülekezetbe, akkor már azt mondták, hogy mindent odaadnak Istennek. Nos, ez az, ami nem volt igaz. Felvettek egy álarcot, a „mindenem Istené”-álarcot a valódi arcukra, amelyre az volt írva, hogy „mindenem azért nem Istené”. Ez a képmutatás lényege. És Isten azokat nem ítéli meg, akik még nem tartanak ott, hogy mindenüket neki adják, akik nem tudják vagy nem akarják odaadni például minden pénzüket – de azokat megítéli, akik mást mondanak – főleg Neki! – mint amit tesznek! Vagyis teljesen tudatosan megpróbálják átverni a Mindenható Istent!

Néha az az érzésem, hogy a gyülekezet sokszor álarcosbál és az istentisztelet egy színes farsangi mulatság! Felvesszük a „köszönöm, jól vagyok”-álarcot, a „nem vagyok bűnös”-álarcot, a „az égek az Úrért”-álarcot, mert szégyelljük, titkoljuk, hogy nem vagyunk jól, hogy bűnöket rejtegetünk az életünkben, és hogy voltaképpen most épp nincs túl sok kedvünk élni az Úrért, bővel elég lenne, ha túlélénk az aznapot. És Isten nem haragudna ezért – de mi nem merjük neki megmutatni a valódi érzéseinket. Vagy ha kicsit őszintébbek vagyunk, akkor az az igazság, hogy neki még csak megmondjuk és megmutatjuk, milyenek is vagyunk valójában, de a testvéreknek, a gyülekezetnek nem! Csak a többiek előtt ki ne derüljön...! És most is csak az derül ki, amit idéztem már Bonhoeffer-től a gyónással kapcsolatban, hogy Istennek éneklő szentekként van közösségünk egymással, de kegyelemre szoruló bűnösökként már nincs.

Nézzünk ennek a lelki problémának a mélyére – mert a képmutatás ténye csak a felszín.

Minden embernek van énképe – egy olyan kép, ahogyan látja önmagát. S ebből rögtön kettő is van. Az egyik az IDEÁLIS ÉN. Az, aki szeretné lenni vagy akivé lennem kellene. Anániás és Szafira ideális énképe az volt, hogy ők annyira jó hívők, hogy mindenüket odaadják a gyülekezetnek. Ehhez képet azonban ott volt a REÁLIS ÉN – aki nem adott oda mindent. A reális én az, aki jelenleg vagyok.

Sajnos az ideális én sajnos gyakran túlzó, megvalósíthatatlan ideákból áll – főleg a keresztények esetében. Vannak olyanok, akiknek az ideális énjük minden nap egyórás csendességet tart. A realitás azonban csak a kétnaponkénti tíz perc. És emiatt vagy frusztráltak lesznek, vagy elkezdnek álarcot hordani. A képmutatás tulajdonképpen nem más, mint amikor a reális ént felöltöztetjük az ideális „ruhájába”. Amikor

megpróbálunk – néha akaratlanul is – ideális hívőkké, házastársakká, szülőkké, munkatársakká lenni, s ha nem is vagyunk azok, legalább azt hazudjuk. Ez a képmutatás lényege.

A legnagyobb probléma ezzel az, hogy néha annyira hozzászokunk ahhoz, hogy állandóan álarcokat hordunk, hogy a végén már ránk rohad az álarcunk – és ha levennénk, jönne a bőrünk is. Persze olyan is van, akire sose rohad rá, mert állandóan cserélgeti az álarcait!

Nos, miért is hordunk álarcokat? Mert félünk attól, ami az álarcok alatt van. Félünk a realitástól. Attól hogy akik valóban vagyunk, az nem fog kelleni senkinek. Legalábbis a szeretteinknek, a gyülekezetünknek, Istennek nem.

Szerencsére ez nem így van! Istennek éppen az kell, aki valójában vagy! Sőt, éppen az Ő jelenlétében lehetünk igazán azok, akik valójában vagyunk! Ott nincs semmi szükség az álarcokra, hiszen ő úgyis látja azt is, ami alatta van. És mi úgyis neki tartozunk elszámolással! Vedd le az álarcaidat, és légy hiteles! Mert ez a gyógyulás útja. A hitelesség azt jelenti, hogy az vagy, akinek mondod magad. A gondolataid, a szavaid és a tetteid összhangban állnak egymással. És ebben mindhárom elem összhangja ugyanolyan fontos! A képmutatásból való gyógyulás lényege a hitelesség! És ez nem jelenti azt, hogy az ideális én rossz, vagy hogy azt ki kell dobni a kukába! Szó sincs róla, hisz az ideális én hajt előre bennünket a fejlődésben! Csak ne csapjuk be sem magunkat, se a környezetünket, se Istent azzal, hogy már elértük, amikor még nem értük el!

(Mivel ez a téma nagyon fontos és húsbavágó, a személyiség-tréningben sokkal részletesebben foglalkozunk vele!)

4. PROBLÉMA-CENTRIKUSSÁG

Nem tudom, ismered-e a Patch Adams című nagyszerű filmet. Robin Williams alakítja benne azt a különc dokit, aki a nevetéssel és a humorral, a betegek életkedvének visszaadásával igyekszik gyógyítani. A film elején van egy nagyon emlékezetes jelenet, amelyben Adams egy elmeegógyintézetben van, és az egyik otlakó folyton a kinyújtott tenyerét mutatva kérdezi tőle, hogy hány ujjat lát. Adams mindig azt feleli, hogy ötöt, de ez a válasz sosem jó, s amíg nem jön rá a lényegre, ki sem juthat onnan. A végén inkább megkérdezi, miért nem jó az öt – és erre azt a választ kapja, hogy azért, mert az ujjakat nézi. Nézzen át az ujjak között az emberre, akkor elmosódik a kép, és hat-nyolc ujjat is lehet látni.

Ki lehet próbálni, tényleg így van. A lényeg, hogy ne arra fókuszáljunk, ami az orrunk előtt van, hanem lássunk túl azon!

Láttuk korábban a lelki sérülések jellemzőinél, hogy a sérült ember mindent a sérülésein át lát! Ez a probléma-centrikusság lényege. Jön a probléma, és minden más megszűnik. Van erre egy nagyon szemléletes történet a Bibliában - Illés próféta összeomlása Jézabel miatt. Az **1Királyok 19:1-4-hez** lapozzunk:

Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebéba. Legényét ott hagyta, ő pedig elment a pusztába egynapi járóföldre. Odaérve egy rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél!

- A Sátán mindig szeretné eltakarni Istent! (A hívők szeretnek állandóan a Sátánról, a bűnről beszélni! Beszéljünk inkább Istenről!!!)

GYÓGYULÁS: lásd mindig Krisztust! Legyél probléma-centrikus ember helyett Krisztus-centrikus ember! - Ne a bűnök körül forogj (főleg ne a más bűne körül!) - hanem a kegyelem körül!

5. CSALÓDÁS

Magunkban, másokban, Istenben..

- Miért csalódunk? Mert várunk valamit. Mert kapni akarunk. És ha nem kapjuk, nem azt vagy nem úgy... akkor csalódunk.

A csalódás a BIZALOM gyilkosa!

A bizalom azonban nem érzés, hanem DÖNTÉS!

GYÓGYULÁS: ADJ BIZALMAT - Isten is ezt teszi velünk!

6. KESERŰSÉG (SZOMORÚSÁG)

2Korintus 7,10 - Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.

Zsidó 12,15 - Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

- A keserűség OKA mindig az ELFORDULÁS - akár Istentől, akár embertől, a KÖVETKEZMÉNYE pedig mindig a FERTŐZÉS - a beszéden keresztül!

7. KISEBBRENDŰSÉGI KOMPLEXUS

"féreg-komplexus": nem vagyok jó semmire

4Mózes 13,33 - Olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák, és ők is úgy néztek ránk.

Isten népe nem féreg-sereg - hanem győztes nép! A kisebbségi komplexus hazuggá teszi Istent, aki számára a legértékesebb vagy!

8. KIÉGÉS

- vizicsibor - kiszívja a Sátán a tartalmat az életünkből!

Mit csinál ez a bogár először - illetve a Sátán? Mérget juttat a szervezetünkbe, ami felold minden hitet, tartalmat, aztán kiszipolyoz, míg csak a külső váz marad.

GYÓGYULÁS: Isten ad tartalmat!

2Tim. 3,5 - Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják.

MI KELL A GYÓGYULÁSHOZ?

1. AKARJ meggyógyulni! - sokan szeretnek betegek lenni, mert szeretné megúszni a munkát!
2. "Letagadom a betegségem!" - Ne hazudj! Ha egészségesnek hazudod magad, nem kapsz gyógyulást, mert Jézus a betegekért jött!
3. Ne szokj hozzá a betegségekhez! Az soha nem természetes!
4. Zsolt. 34,19 - Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. - KÖZELEDJ ISTENHEZ!